

Leto 5. Štev. 3. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. marca 8.

Marijine družbe.

Pokažimo tudi na zunan, da smo Marijini otroci!

Sestre! Vsaka izmed Vas ve najboljše, kdaj je vstopila v Marijino družbo, — vsaka se spominja še gotovo s tiho srečo v srcu tistega dne, ko je stopila v skromni obleki in s prižgano svečo pred Marijin oltar ter se za vedno izročila njej v varstvo. Gotovo pa se ne spominja samo tega, ampak tudi tistih besed, ki jih je takrat s srcem in usti govorila Mariji, besed ki so se vezale v sveto obljubo. „Na veke zvesta tebi, Mati, hčerka hočem ti ostati“. Oh sestre, ko bi vsaka pomislila, komu se je izročila v tistih urah, ko bi vedela, v kaki brezmejnosti je vrnjeno dobremu Marijinemu otroku vse, vsa njegova ljubezen, bi pač vedno z vsem srcem hvalila Boga, da ji je dal to srečo. Na žalost pa moram priznati, da je mnogokrat tudi med Marijinimi družbenkami najti take, ki pozabljajo, kaj so in komu so se izročile v varstvo. Kolikokrat se nam nudi priložnost, da bi mogle biti stroge zagovornice Marijine časti, kolikokrat slišimo, da se žali in oskrunja Jezus. A mi? Kaj storimo takrat? Obrnemo se in gremo, kaj ne? Pa drage moje, to ni dovolj. Takrat pokažimo svojo ljubezen do Boga, takrat izpolnimo svojo, Mariji dano obljubo, ko se v naši pričujočnosti žali božje ime in je v nevarnosti tudi naša duša. Če bi mogle žrtvovati tudi svoje življenje, storimo rajši vse, samo ne dopustimo, da se žali božje Srce. Ostra naj bo naša obsodba, ostrejša, ko meč vojščaka, nasproti vsem tistim, ki v naše, Bogu posvečene duše, vrivajo nečiste misli in želje. Hčerke Marijine in vse tiste, ki morate tolikokrat poslušati grdo preklinjevanje delavcev, ki delajo z Vami na polju, v vinogradih ali kjerkoli drugod, prosim Vas, nastopite z odločno besedo nasproti njim, ali pa se odstranite od teh propalih duš. Sestre!

Četudi so naše moči slabotne, naša volja bodi močna in krepka, pokažimo vsem verskim mlačnežem, kaj vse premore tisti, ki ljubi Boga iz vsega srca. Marijini otroci smo, Marija nas tako skrbno čuva, naše življenje je pod njenim varstvom, vse dni. Ali bi mogle potem me ostati vsaj za trenutek dolžnice njene velike svete materinske ljubezni? Sestre! Nikdar ne! Njeno sladko ime naj vedno zveni v naših srcih, kakor srebrna struna na goslih umetnikovih. Sestre, ko bodejo nad našim življenjem zbrani težki oblaki bolesti in gorja, se ozirajmo k najboljši Materi, ki nas bo ljubeče potolažila. Pa tudi v dnevih sreče se ji zahvaljujmo za vse dobrote, s katerimi vse nas venomer obsipa. Ljubimo Mater, ki nas ne bo nikdar zapustila, — Mater, ki nas bo enkrat ljubeče objela, ter nam bo v plačilo sedanje zvestobe in ljubezni dala zreti večno v njen mili obraz. Prislušujmo krasni pesmi, ki jo je ljubeče srce neznanega pesnika posvetilo Mariji:

„Daj mi misli in besede,
dar, da vedno te slavim;
da bo pela tvoja dela
duša moja, — to želim!“

Kakor temu pesniku, ki je posvetil vse svoje življenje Mariji, tako bodi tudi nam vse na svetu Marija. Njeni otroci smo, Ona je naša Mati, vodnica in zavetje na tej težki in nevarni poti življenja. Sestre! Vedno nam bodi pred očmi najlepši dan, ko smo se ji vse darovale in izročile v varstvo. Marija bodi naša sreča in tolažba, — Marija bodi vedno naše vse.

Viktorija Razlagova.

Dekliška Marijina družba rim. katoliške župnije Sv. Jurij.

Voditelj: Ivan Camplin, kaplan.

Prednica: Marič Ivana od S. Jürja.

Odbornice: za Sv. Jürj Celec Hermina, za Gor. Slaveče Štertak Viktorija, za Dol. Slaveče Vratuša Jozefa, za Serdico Gaber Ivana, za Kramarovce Schreiner Marija, za Rogoševce Dettelbach Marija, za Nuskovo Gaber Cecilija, za Sotino Turza Paula, za Ocinje Stoff Hermina, za Večeslavce Šadl Ivana.

Članic: 63, S. Jürj 24, G. Slaveči 12, D. Slaveči 8, Serdica 7, Kramarovci 5, Rogoševci 2, Nuskova 2, Sotina 1, Ocinje 1, Večeslavci 1 (iz per-točke fare ma bliže k s. Jürji).

Zgodovina: Ustanovljena je bila družba na den Marijinoga Ozna-njenja, 25. marca v svetom leti 1925, gda se je tudi zidala nova farna cerkev. Vodo jo kaplan Berden, zdaj župnik v Martjancih. Pred tem so nešterne bile vpisane v Marijino družbo na Cankovi. Največše število (88) je družba do-segla l. 1929; to leto so g. župnik Čarič slavili 40 letnico svojega mešništva, isto leto je popevao novo mešo domačin Geder i posvečena je bila nova farna cerkev. Nato je vodo družbo kaplan Herman, za njim pa kaplan Varga. Kak je spadnolo do zdajšnjega števila, povejo opombe: „poročena“ „odišla na Tišino, v D. Lendavo, v Maribor; v Austrijo, Nemčijo, Francijo, Ameriko“ „izstopila in se vpisala v G. Lendavo“ „odstopila“ „izključena zaradi malo-marnosti in izpolnjevanju dolžnosti; zaradi nemoralnega življenja; zaradi slabega in pohujšljivega obnašanja“. Vendar moramo na splošno povedati, da je duh družbe dober, pri nas, kje je toliko skušnjav, posebno glede plesa in gostiin. Vsakši mesec mammo edno nedelo skupno sveto obhajilo pri meši, za

štiro družbenke same ofrajo prostovolne dare; isti den zadvečera mamu navuk, navadno kaj od Marije na podlagi kakšega Njenoga svetka v tistom meseci.

Na den Marijinoga brez greha poprijetja, 8. decembra 1935, so naše družbenke prvič nastopile na odri; predvajale so na novo izišlo spevoigro „zvoljena devica“ v nabitopunoi dvorani tükaršnje rim. kat. osnovne šole; 26. januara 1935 i na svečnico, 2. februara 1936 so nam pa dečki pomagali vpri-zoriti igro „Veseli trije kralji“. Od obeh smo obširneje poročali v Novinah“. Za post pripravlamo misterij (dühovno igro) „Vrata“.

Prvenstvo sv. Petra.

Moška zborna deklamacija na Jožefovo.

Vse osebe črno oblečene (v talarjih). Tudi oder ogrnjen z zavesami zamolke barve, enotne, morda modre. Od zadaj do sredine odrá stoji zbor, v čigar sredi sprednje, absolutno ravne vrste stoji Peter. V dvorani mrak. Tekst ima le razlagavec, obrnjen napol k občinstvu, napol k zboru.

Razlagavec: (stoji spredaj v levem kotu odra, ki je zelenkasto razsvetljen z reflektorjem od zgoraj) Troje misli nas druží v današnji proslavi: sveti Jožef, čuvar svete Cerkve, v predpodo-bi egiptovskega Jožefa — čuvar zlate pšenice — za belo Ho-stijo, v hrano nehvaležnim, toda lačnim bratom v Egiptu tostran-stva, na romanju v obljubljeni deželó — v nova nebesa in novo zemljo. Sveti Jožef, ki v evangeliju ne izpregovori niti besedice pa mu vendar gre prva čast, protodulija za hiperdulijo Marije, (Med tem Jezus dostojanstveno prihaja od desne, obstoji za korak pred Petrom in ga s pogledom pritegne za korak iz zbora, kakor magnet železa.) Bogá-rodice, sveti Jožef — kakor „nemi papež“.

Zato prisluhnimó — z voljnim srcem — besedam o pa-peštvu. Po Svojem krstu v Jordanu — Jezus prvíkrat sreča Simona, se nanj ozre in reče: *Jezus:* Ti si Simon, Jonov sin, Ti se boš imenoval Kefa.

Razlagavec: Kar pomeni Peter — skala! Čujte prhutanje sence v stari zavezi:

Zbor: In Tvoje ime ne bo več Abram, temveč Abraham Ti bodo rekli, ker sem te postavil — za očeta mnogim narodom!

Razlagavec: Že drugo leto je minilo po dogodku in Jezus je šel s svojimi učenci v sela pri Cezareji Filipovi, od Heroda Filipa tako imenovani, v čast Cezarju Avgustu, prvotni Paneas — radi bližnjega templja boga pana. Večer jih je ustavil v goz-diču — ob vznožju gora, ob izviri Jordana. Zakurili so najbrž ogenj, Gospod je molil, in morda razlomil kruh, kakor pri zadnji večerji. Nato je izpraševal dvanajsetere: (preleti s pogledom zbor)

Jezus: (se zasukne na levo proti zboru) Kdo, pravijo mno-žice, da sem jaz, Sin človekov?

Zbor: Nekateri: da Janez Krstnik, drugi pa: Elija; zopet drugi: da Jeremija, ali da je vstal — kateri izmed starih prerokov.

Jezus: Kaj pa Vi pravite, kdo sem?

Peter: Ti si — Mesija!

Razlagavec: Kar pomeni: Maziljenec božji, Kristus, Sin živega Boga — Je odbila polnoč v tem trenutku? Zakaj vrhovi dreves so zašelesteli — kakor bi čez nje hiteli — apokaliptični jezdeci, paganski pastirski bog pan je zadnjič zavzdihnil — kakor strahotna panika — umrlega paganstva — ob rojstvu krščanstva katoliške Cerkve, kajti Jezus je Simonu Petru odgovoril:

Jezus: Blagor ti, Simon, Jonov sin, zakaj meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Pa tudi jaz tebi povem: Ti si — skala in na to skalo bom sezidal svojo cerkev — in peklena vrata je ne bodo premagala. In dal ti bom ključ nebeškega kraljestva in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.

Zbor: Bar Jona, sin goloba, v čigar podobi se je Božji Duh prikazal ob Jezusovem krstu ob Jordanu. Brez rok se je utrgal kamen z gora, postal je velika gora, napolnil je vso zemljo. Zakaj Ti, o Gospod! imaš oblast čez življenje in smrt, ker Ti umoriš in oživiš, udariš in ozdraviš, pelješ v pekel k smrtnim vratom, in nazaj pripelješ in ni ga, ki bi ubežal Tvoji roki. — In dal mu boš na rame — ključ Davidove hiše, da odpre in nihče ne zapre, zapre in nihče ne odpre. Postavil si hišo na skalo. In ulila se je ploha, pridrli so nalivi, privršali vetrovi, ter se zagnali v to hišo: pa ni padla, kajti imela je temelj na skali. (ta stavek hitreje, konec z nižjim glasom in zelo počasi. Vijoličasta luč na odru).

Razlagavec: Zakaj tik pred trpljenjem pri zadnji večerji Gospod govori:

Jezus: Simon, glej satan je hotel imeti, da bi vas presejal — kakor pšenico, jaz pa sem prosil zate, da ne opeša tvoja vera. In ko se ti svoj čas spreobrneš, potrdi svoje brate!

Peter: (hitro) Tudi če bi bilo treba umreti s Teboj, Te ne bom zatajil!

Razlagavec: Duh veje, kjer hoče: sili nazaj in naprej, naprej in nazaj: in Gospod je stopil v enega izmed dveh čolnov, ki je bil Simonov in je sedel ter iz čolna množice učil.

Zbor: (skrivnostno) Noetova barka na valovih časa.

Razlagavec: In glej, prihrumel je na morje silen vihar, tako, da so čoln zagrinjali valovi. Gospod je pa spal. Vzbudili so Ga:

Zbor: (hitro in višji glas) Gospod, reši nas, utapljamo se!

Jezus: kaj ste boječi? Kje je vaša vera?

Razlagavec: In vstal je, zapretil vetru in morju.

Jezus: (vzdigne desnico proti občinstvu, najprej do višine glave, nato vodoravno, nazadnje počasi priróči.) Molči, utihni!

Razlagavec: In nastala je velika tišina. Ob Tiberijskem morju je bilo že v tretje, da se je Jezus prikazal učencem, odkar je vstal od mrtvih. (Svetlo-bela luč na odru.)

Po jedi pravi Simonu Petru:

Jezus: Simon, sin Janezov, ali me ljubiš bolj ko ti -le?

Razlagavec. V Petrovem srcu odmeva odgovor s prisego — vratarici in hlapcem velikega duhovnika na trditev: Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem!

Zbor (tiho): Nisem. Ne poznam ga, žena. Ne vem in ne razumem, kaj praviš.

Peter: Da, Gospod, Ti veš, da Te ljubim. — *Jezus*: Pasi moja jagnjeta. — *Razlagavec*: Zopet v drugič mu pravi:

Jezus: Simon, sin Janezov, ali me ljubiš? *Razlagavec*: Spomin Petrove zatajitve narašča. — *Zbor*: Človek, jaz nisem. Ne poznam tega človeka. — *Peter*: Da, Gospod, Ti veš, da te ljubim. — *Jezus*: Bodi pastir mojim ovčicam. — *Razlagavec*: V tretje mu pravi: *Jezus*: Simon, sin Janezov, ali me ljubiš? *Razlagavec*: Spomin zatajitve je odprl Petrovo srce. — *Zbor*: Ne poznam tega človeka, o katerem govorite. Človek, ne vem, kaj praviš. (*Razlagavec*: Peter se užalosti, ker mu je v tretje rekel: Ali me ljubiš? in mu pravi) — *Peter* (pade na kolena pred Jezusom, rekoč): Gospod Ti vse veš, Ti veš, da te ljubim. — *Jezus*: Pasi moje ovce. (z obema rokama pomaga Petru vstati) — *Razlagavec*: Pasi moja jagnjeta — vernike, ovčice duhovnike, ovce škofe, ker me ljubiš. Gospod niti z besedico ne omeni Petrove zatajitve, ker vse ve, tudi to, da ga je Peter ravno takrat najbolj ljubil, ko je šel za njim v smrt, med hlapce Anove in Kajfove. Zato ime Peter odmeva največkrat, 118 v evangeliju, kakor najdaljši, 118 psalm, ki poje o božji postavi, kakor abeceda, osnovna istina cerkvenega vodstva — incipit codex iuris canonici — med hlapce satanove, je šlo tudi papeštvo, da bi jih rešilo, pa je včasih onemelo pred zlobo tega sveta, še več, Gospodovo obličje je otemnelo pred Njim, ni Ga spoznalo, toda drugega Odrešenika nikdar ni priznalo — Boga Človeka je ljubilo kakor nihče drugi, zato mu pa zgodovina 20. stoletij ne more dokazati niti najmanjše zmote v nauku vere ali nravnosti, zato more v bliskovito spremijanje časov govoriti večnostne besede 20. vesoljnega cerkvenega zbora, vatikanskega, preroškega:

Zbor: (močan glas cel čas na isti višini!): Odločamo, da rimski škof, ko govori s prestola, to je, ko v službi Pastirja in Učenika vseh kristjanov, po svoji najvišji apostolski oblasti, določa nauk vere ali nravnosti, obvezen za vesoljno Cerkev, ima tako nezmotljivost, s kako je Božji Odrešenik hotel, da je preskrbljena njegova Cerkev v določanju nauka vere ali nravi; in zato so take določbe rimskega škofa same posebi, ne pa po soglasju Cerkev, neizpremenljive.

Razlagavec: Troje misli nas druži v današnji proslavi: sv. Jožef, presveta Evharistija in papeštvo.

Zbor: Pred nami stoji papež v snežnobeli obleki, z zlato tijaro na glavi, — kakor namestnik Sinā človekovega, ki bo na blestečih oblakih neba prišel soditi žive in mrtve, ali še bolje, kakor namestnik Istega, ki v naših časih na evharističnih kongresih blagoslavlja milijonske množice iz bele Hostije v zlati monštranci, tudi to pod varstvom sv. Jožefa, ki v žuljavih rokah čuva belo lilijo, čigar obraz je od dela zlatozagorel.

Odhajajo: razlagavec, Peter, Krist, nato zbor.

Oznanenje Marijino.

(25. marca)

Veliko i čudovito je Marijino Nevtepeno Poprijetje, veliko njeno Rojstvo i Vnebovzetje, ali v nekoj meri vekše ešče je njeno Oznanenje, ar v tom se spunijo naklepi Boži, ki se tičejo odrešenja človeštva i Marijina narava ne postane samo odrešena i posvečena, nego v nekšem tali p obogovlena: Bog se zedini z Marijinov naravov.

Marije Devica s tem, da privoli v želo Božo, pomaga samo bože delo; omogoči, da se to delo zvrši. Zastavimo se malo pri poslanstvu angelovom i Marijinom odgovori.

1. **Poslanstvo Nadangela.** Kda se je spunilo vreme, je Bog želo, da njegov Sin prime telo od žene i to po njenom prostovolnom privolenji, četüdi bi Bog lahko dao svojemi Sini že gotovo telo, kak ga je dao Adami. Zakaj pa to, se pitajo sveti očevje? Sv. Irenej odgovori, da je Bog šteo meti Marijino privolenje, ar jo je šteo odobrat, naj postane začetek i stüdenec vseh svojih darov. (Lib. III, cant. Val. c. 33). Naša nesrečna mati Eva je s svojim privolenjom, štero je izkazala peklenskoj kači, postala začetek i vzrok vse naše nesreče.

Bog je poznao njeno skromnost i poniznost i zato je ne čüdo, če jo je zavolo te poniznosti tak visiko povzdigno. Ali je mogoče kaj vzvišenejšega pokloniti ednomi stvorenji, kak je Bog poklono Mariji: Bože materinstvo? I ravno zato se ne smemo čüdit, če se nadangeo Gabrijel približa zvoljenoj Devici z vsem poštüvanjom i jo pozdravi s tistimi lepimi rečmi, šterih ne nišče prle čüo, pa tüdi kesnej ne bo čüo iz vüst božega poslanca: „Zdrava, milosti puna, Gospod je s teбом!“ i joj naznani volo Oče nebeskoga.

2. **Marijin odgovor.** Ka pa včini Marija pri teh rečaj? Marija se preplaši, ne pred angelom, na koga je mogla biti na-

vajena — kak misli sv. Lovrenc Justiniani — nego se preplaši zavolo izrednoga pozdrava i naznanila. V svojoj poniznosti ne more razumeti, kak se ravno v njoj i po njoj morejo spuniti te velike skrivnosti, da bi ravno oma mogla dati telo tistomi Bogi, šteroga je komaj v srci i mislih vúpala zazavati na pomoč.

I „je premišlavalala“ — pravi sv. Evangelij od vzvišenosti skrivnosti, štera se ma izvršiti, od brezkončnoga ponižanja Bože Reči, ki žele postati človek po njoj, od strašne odgovornosti, ki jo sprejema na sebe s tov častjov. Predvsem je pa mislila na svojo oblübo devištva, štero je napravila v sojem detinstvi i šteroj je na vsaki način štela ostati verna. Vsa zamišlena zavolo toga, je počakala z odgovorom i pitala: „Kak se bo to zgodilo?“ Ali moram, žrtvovati svoje devištvo i prekršiti svojo oblübo? I samo potem, kda jo je nadangeo zagotovo, da po vsemogočnosti Božoj ostane devica, gda postane mati, je privolila i izgovorila one reči, štere sta pričaküvali nebo i zemla mnogo vekov, ki so mele spremeniti usodo človečanstva: „Naj mi bode po reči tvojoj!“

Kakšo moč je dao Bog toj reči „n a j b o d e“! V sv. Pismi čtemo, da je Bog z ednov rečjov: n a j b o d e: stvoro nebo i zemlo i vse čüdivitosti na sveti. Z Marijinov rečjov: n a j b o d e, se je pa izvršilo čüdo vseh čüd: hipostatično zedinjenje bože narava z človečov naravov. Stvoriteo postane stvorenje, sam Bog postane človek. Vekivečen postane vremeniti, tisti, ki ne more trpeti, postane podvržen trplenji, Nesmrten postane podvržen smrti!

Včlovečenje Jezusa Kristuša je najčüdivitejše delo bože modrosti, bože vsemogočnosti i dobrote, i to delo se je izvršilo z ednov rečjov Marijinov: *naj bode!* Je verska istina, da se je v tistom hipi, kda je Marija spregovorila svojo: *naj bode*, izvršila skrivnost včlovečenja i po deli Düha Svetoga je Devica Marija poprijela Jezusa.

Kak veliko moč je dao Bog reči Marijinov, kda je dopüsto, da je Marijina: *naj bode*, bila močnejša kak njegova! Kakšo moč joj je dao s tem, da je postala mati Jezusova, mati Boža. Samo dve velikivi stvari poznamo na sveti, pred šterima vse drüge otemnji: Večni Oča je pravi i edini Oča Jezusov, Marija je pa edina prava mati Jezusova. Bog ga rodi od vekov, Marija ga pa rodi v vremeni, ali oba z istov pravico pravita Jezusi: „Moj sin!“

„O nedopovedljivo velika skrivnost!“ — vzkrikne Origen. Sveti očevje ne najdejo reči, s šterimi bi se mogli načüditi Marijinov veličini. Sv. Peter Damijanski pravi: „Devica Marija s tem, da je postala Matü Boža, je prejela neskončno oblast i vrednost od neskončne dobrote, ki je Bog“. Sv. Eukerij pravi: „Stvoriteo se rodi od stvorenja“. Sv. Peter Damijanski v svojem govori na svetek Treh Kralov: „Stvoriteo Device je postao v Devici njeno stvorenje“. — To miseo je italijanski pesnik Dante etak izrazo:

Deviška Mati, hči svojega Sina.

Marija je toti ne neskončna, pravijo sv. očevje, ar je stvorenje, ali v njoj je neskončnost sama, ar je Neskončni Stvoriteo postao njeni sin i s takšim talom njoj podvržen.

Kaj pa je nagnolo Jezusa do toga, da si izbere Marijo za svojo mater? Njena izredna poniznost i čistost. Sam nadangeo potrjuje njeno lepoto i čistočo z reči „milosti puna“. Vso poniznost njene duše pa pokažujejo reči, štere je ona spregovorila pri tak velikom odlikovanji: „Glej službenica Gospodnova“.

Krasen zgled za nas! Kolikokrat se vzvišavamo zavolo svojih telovnih ali duševnih svojstev i nikaj ne pomislimo, da vse, ka je v nas dobroga, je dar boži; te darove nam pa Bog ravno tak lahko vzeme, kak nam jih je dao i zato nemamo vzroka, da bi se zavolo njih gizdavili. Sv. čistoča, o angelska krepost! Povisi nas nad angele. Oni ne morejo grešiti, nemajo skušnjav, zato pa naša čistoča do neke mere pred Bogom več vala kak njihova, ar si jo mi s teškim trüdom očuvamo, angele pa nikaj ne stane njihova čistost, ar je pri njih samo dar boži. Marija jo je cenila nad vse druge jakosti. Cenimo jo tüdi mi i branimo z vsemi silami i v njoj bomo našli najmočnejše zagotovilo večnoga zveličanja.

Molitev.

Kakor od šibe čarobne udarjeni
vsi smo strmeli,
kakor od kresov strahovitni ožarjeni,
ki bi pred nami goreli . . .

V skrivnostnem smo dnevu molčali,
v poletnem, sredi zime,
brezmočni h Gospodu ječali:
Ah, skoro naj mine, Bog.

Saj Ti si Oče
in človek v srcé se Ti smili
in Tebi ni nič nemogoče:
Še bomo k Tebi molili!

Ne pij.

Najbole nevarna doba mladine je v letaj od 14 do 18. Telo se v teh letaj jako razvija. S telom se pa razvija tüdi duša i tak močno, da včasi pride v njej do pretreslaja. V toj dobi alkohol grozovita opüstošenja napravi v živcaj, kitaj, kosteh, možganaj i tüdi v duši. Presküšnje so dokazale, da je tista deca, štera je količkaj malo alkohola dobila, bila dremlava, nepazлива, nemirna, da njej je spomin pešao i da je v včenji zaostala. Ravno naopak se je pa opazilo pri deci, štera ne pila opojnih pijač. Alkohol zastrupi mozge i zato dete teško zapopadne včenje. Dr. Tóth Tihamér, svetovnoznanu vučenjak i dühovnik piše: „Našo dühovno moč. našo odločno volo, naš celi značaj zato more alkohol tak vničiti, ar orodje, šker vsega našega düševnoga delovanja: možgane mrcvari“. Ne mogoče ti je zato, dragi mladenček i draga mladenka, nečisto skušavanje premagati, če se neta ogibala kak najbole opojnih pijač.